

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 41135

гр. София, 18.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 77 СЪСТАВ, в закрито заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ИВАНКА П. БОЛГУРОВА

като разгледа докладваното от ИВАНКА П. БОЛГУРОВА Гражданско дело № 20231110158981 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от ФИРМА срещу ФИРМА, с която е предявен иск с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на **5 000 лв.**, представляваща изплатено застрахователно обезщетение за неимуществени вреди на правоприемниците на починалата М. Н. М. по повод настъпило ПТП на 26.11.2016г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска до окончателното плащане, както и сумата в размер на **674,73 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от датата на плащането – 31.08.2022г., до предявяването на иска – 27.10.2023г.

За допустимостта на предявения иск, абсолютна отрицателна процесуална предпоставка, за която съдът следи служебно, е наличието на вече породена от влязло в сила решение защитно-санкционна последица по същия спор, със същия предмет и между същите страни – т.нар. непререшаемост на спора по смисъла на чл. 299 ГПК. В исковата молба се твърди, че на 31.08.2022г. застрахователят е заплатил на правоприемниците на М. М., в качеството ☐ на пострадал от ПТП, сумата от 5000 лв. въз основа на влязло в сила съдебно решение от 05.07.2022г. по в.гр.д. № 116/2022г. по описа на ОС-Шумен и издаден изпълнител лист от 14.07.2022г., част от предмета на доказване по което е бил въпросът за застрахователното покритие и по което е прието, че той следва да отговаря за вредите в качеството му на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на увреждащото МПС. Същият спорен въпрос, касаещ отговорността за компенсиране на увредените лица във връзка с настъпилото събитие – ПТП на 26.11.2016г., но по заявена претенция от друг пострадал, е разрешен впоследствие по различен начин с решение от 24.03.2023г. по т.д. № 855/2022г. на ВКС, I ТО, с което е прието, че отговорността е на ФИРМА. В тази връзка ищецът се позовава на разпоредба на чл. 499, ал. 4 КЗ, съгласно която **ако в хода на уреждане на предявена претенция** за заплащане на обезщетение възникне спор между ФИРМА и

застрахователя, сключил застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, относно това кой трябва да обезщети увреденото лице, обезщетението се заплаща от застрахователя, като в случай на последващо установяване, че отговорността е на ФИРМА, той възстановява на застрахователя платената от него сума.

Тълкувайки съдържанието на цитираната норма, съдът намира, че за да намери същата приложение, спорният въпрос следва да е установен по безспорен начин – с влязъл в сила съдебен акт или признание на дълга **по отношение на конкретно предявена претенция** за заплащане на обезщетение, каквото установително и регулиращо за страните действие по отношение на процесното обезщетение в размер на 5000 лв. е породило постановеното решение от 05.07.2022г. по в.гр.д. № 116/2022г. по описа на ОС-Шумен, чийто предмет на разглеждане е бил заявената от М. Н. М. претенция /починала в хода на делото и заместена от нейните правоприменици/. Именно на това основание е издаден изпълнителен лист от 14.07.2022г. и са образувани изп.д. №20228490400846 и № 20228490400847 по описа на ЧСИ А. П., рег. №849, по които застрахователят е заплатил на увреденото лице **в срока за доброволно изпълнение** процесните суми. Последващото развитие се производство по т.д. № 855/2022г. на ВКС, I ТО, приключило с влязло в сила решение от 24.03.2023г., с което е прието, че отговорността е на ФИРМА, касае друго вземане, различно от процесното, което, макар да е породено от същото застрахователно събитие – настъпилото ПТП на 26.11.2016г., се основава на различна претенция, предявена от друго увредено лице за претърпени от него неимуществени вреди. Обстоятелството, че това производство е приключило с различен краен изход в полза на застрахователя, не дава основание на последния, позовавайки се на него, да иска да уреди по нов идентичен на този начин предходно приключилия между него и ФИРМА спор по повод заявена претенция на друг пострадад. Това следва от обстоятелството, че както застрахователят, така и ФИРМА са обвързани от силата на пресъдено нещо на постановените крайни съдебни актове по отделните производства с насрещните по тях страни /ищите/, независимо от различния им изход и въпреки идентичната фактическа обстановка.

Обратният извод би довел до заобикаляне на породените правни последици на влязло в сила решение на ОС-Шумен – неговите стабилност, окончателност и задължителност между насрещните страни по спора. В този смисъл, доколкото в последващото производство ФИРМА не е имал качеството на трето лице помагач на ответника застраховател, приложение не може да намери и разпоредбата на чл. 223, ал. 2 ГПК, която би обусловила обвързаността в отношенията помежду им от установеното от ВКС в мотивите на постановеното решение от 24.03.2023г.

Предвид изложеното, за ищеца е налице интерес да реализира своите права по реда на извънредния способ за отмяна на влезли в сила решения по чл. 303 и следващите ГПК, но веднъж разрешен този спор с влязло в сила решение, което обхваща

състоянието на спорния предмет /чия следва да бъде отговорността за компенсиране на вредите/ – такова, каквото обективно би могло да бъде установено към момента на приключване на последното съдебно дирене /в случая пред въззивната инстанция – ОС-Шумен/, е недопустимо образуването на ново производство за неговото пререшаване /по аргумент от чл. 299, ал. 1 ГПК/.

При тези съображения и на основание чл. 130 ГПК исковата молба, по която е образувано настоящото производство, следва да бъде върната.

Така мотивиран, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ВРЪЩА искова молба, по която е образувано гр.д. № 58981/2023г. по описа на СРС, 77-ми състав.

Разпореждането може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____